

правили прѣзъ бента, дѣто и се удавили. Споредъ Хр. Драгановъ тѣ се удавили въ Росица, което споредъ Страшимировъ не е вѣрно (т. III, 272). Удавянето имъ станало между 25-и и 26-и май. Страшимировъ нищо не знае за коститѣ на тия трима видни жертви.

Прѣди нѣколко години Бѣленци почели паметъта на високо заслужилия борець, като му прѣнесли коститѣ отъ брѣга на рѣката въ единъ приличенъ гробъ съ малъкъ паметникъ. Пушката на *Икономовъ*, съ която се удавилъ въ рѣката, била система шаспо и пазена въ Бѣла у именуемия *Димитъръ Крушката*.

Въ салона на Сливенското читалище е помѣстенъ и портрета на *Икономовъ*, като възстаникъ.

Отъ роднинитѣ му днесъ въ Сливенъ сж: сестра му *Мария х. Василева*, която още прѣди освобождението е останала вдовица съ шесть дѣца, поради убиването на мжжа ѝ отъ турцитѣ, братъ му *Петраки Икономовъ*, живущъ въ Ямболъ, и племенницитѣ му *Поповичъ*, *Векилски* и *Казакова*.

Въ свръзка съ странствованията на *Икономовъ* слѣдъ Сръднегорското възстание сж и тия на другаря му *Зах. Стояновъ*, който, уловенъ отъ турцитѣ, е лежалъ въ сливенския затворъ, докаранъ отъ Търново прѣзъ Елена и Беброва. Сливенскиятъ юзъ-башия прѣзъ това врѣме се наричалъ *Кара Юзъ-Баши*, а управительтъ на затвора — *Хюсеинъ-Ага*. Сливенскиятъ затворъ, по думитѣ на *Зах. Стояновъ*, билъ единъ отъ най-добрѣ уреденитѣ въ цѣла България. Той ималъ цвѣтна градина, а въ срѣдата — резервуаръ, въ който затворницитѣ си перѣли дрехитѣ. Отъ Сливенъ *Стояновъ* е билъ закаранъ въ Пловдивъ прѣзъ Нова Загора дѣто обѣсили другъ сливенски комита *Кондю Д. Кавръковъ*.

Извѣстно е, че слѣдъ Херцеговинското възстание (юлий 1875 г.) Сърбия прѣзъ слѣдната година отвори война на Турция, въ която участвуваха сума български доброволци. Прѣди всичко, между десетината българи, които се отзовали на помощъ на херцеговинци и бошнаци въ 1875 г., билъ и сливенеца *Никола Ив. Кючуковъ*, за когото ще кажемъ нѣколко думи по-долу. (Отъ Влашко той се отзовава въ Босна прѣзъ Сърбия; билъ е въ четата на хърватина *Паничъ*, който се отчайва и слѣдъ еднодневно тамъ сражение, разпуска четата. *Кючуковъ* има много грозни впечатления отъ сръбския приемъ на българитѣ въ Сърбия).

Българскитѣ доброволци прѣзъ сръбско-турската война (май, 1876) сж образували два баталиона. Инструкторитѣ имъ сж били руски офицери, между които и българи — руски възпитаници. Единиятъ отъ българскитѣ баталиони е билъ подъ командата на майоръ *Челяевъ*, а другиятъ — на капитанъ *Райчо Николовъ*.